

Kút

Béla teherautójából folyton eltűnt a benzin, de arra, hogy a tank szivárgott, csak egy hét múlva jött rá, így naponta kellett kútra járnia. A nyéki benzinkút nyitvatartása azonban megváltozott, és már este nyolckor bezártak. Béla viszont nyolcra ígérte magát Anihoz, ez a gyakorlatban húsz óra tizenöt és húsz óra negyvenöt közé esett, de húsz harminc után Béla már szégyellte magát. Addig viszont a berényi kutat nem járta volna meg, a legközelebbi töltőállomás a konténeres benzinkút lett volna, de úgy, hogy közben már elpocsékolta tizenhárom percet a velencei éjjel-nappaliban, hogy Toffifee bonbont vegyen a fia születésnapjára, már ez sem fért bele az időbe. A Toffifee viszont muszáj volt, mert a helyi boltokban nem lehetett kapni, és a fia születésnapja egy hete volt, és mostanában csak a Toffifee-t szerette, legalábbis ezt mondta.

- Ebből látszik - gondolta Béla -, hogy kezd felnőni. Vannak faxniai és játszmaí. - A csokoládét a hátsó ülésre dobta, néhány tábla tejsokival együtt, és elindult Anihoz. Út közben felhívta, hogy autózna-e vele, keresni nyitva tartó benzinkutat.

Hűvös késő őszt volt, Ani meleg teával és takaróval ült be a régi Mazdába, és jól tette, mert csaknem az egész tavat körbejárták, de már minden benzinkút bezárt.

- Kénytelenek vagyunk a tófalvi kútra menni - fürkészte Béla aggodva az üzemanyagszint-jelzőt.

- De hát az nem is lett volna messze! Miért nem mentünk rögtön oda?
- Nem szeretem azt a kutat, baba - jelentette ki kőbevéso hangszúllyal Béla.
- Nem jó a benzin?
- De, jó.
- Drága? Vagy a csoki drága?
- Mint máshol.
- Akkor?
- Ott szívatták meg Kormos Lacit.

- Hogyan?

- Az idén nyáron történt. Kormos Laci már régóta a kúton dolgozott, mert igaz, hogy sokat kellett menni, de meg is kereste a jó pénzt. A felesége arra gyanakodott, hogy azért megy éjjel-nappal a munkahelyére, mert összeszúrta a levet a shopos nővel. Ami igaz volt ugyan, de Laci nem az eladónő miatt ment olyan sokat, hanem mert kellett a pénz odahaza. A feleségét felcsinálta négy gyerekkel, azokat meg a feleségét etetni, nem kis pénz.

- Honnan tudja?

- Úgy, hogy a shopos, az Andi, zokogva mesélte el nekem. Abban a júliusi forróságban történt, emlékszik? Ami volt idén, a nagy viharokkal, amikor tele volt nyaralókkal a tó, tele volt még a benzinkút kávézója is.

A novemberi késő őszen vizes, vattaszerű hópelyhek hulltak a Mazda szélvédőjére.

- Az ablaktörlőm se jó - vetette közbe Béla, majd folytatta. - Laci már napok óta fáradtan jött dolgozni, legalábbis Andi így mesélte, de amikor rákérdezett, Laci csak azt mondta, fáradt, mert már napok óta az éjszakai műszakban sem tudott aludni, mert ezek a nyamvadt nyaralók, úgy tűnt neki, mind éjszaka akartak tankolni. Andi szerint az éjszakai forgalom nem volt nagyobb, mint egyébként, éjfél körül elcsendesedtek a népek, reggel meg már hét óra is volt, mire beindultak. Laci rosszul lett hat körül, azt mondta, nem kap levegőt, szorít a mellkasa, szúr az oldala, és nem tudja a bal karját megmozdítani.

- Szívinfarktus - vetette közbe Ani.

- Andi is erre gyanakodott, és hívni akarta a mentőt. De ott volt a főnöke, és az nem engedte.

- Miért? - szörnyülködött Ani.

- Mert tudta, hogy annyit dolgoztatja az alkalmazottait, beleértve Lacit, hogy ha ez most kiderül, akkor megbüntetik nagyon, mert Laci zsinórban tíz napja volt éjszakás és nappalos is. Bevitette Lacit a raktárba, hogy majd jobban lesz, és rázárta az ajtót.

- És Andi? Hívta a mentőt?

- A főnöke elvette a telefonját, Andi meg kétségbeesve futkosott föl-alá, hogy adjanak neki egy telefont, de akkora pánikban, hogy a tankolók közül sem értette senki, mit akar, már amíg a tankolók hallották. Mert aztán a főnök lefogta, és betuszkolta őt is a raktárba Laci mellé. Órákon keresztül bezárva tartották őket. Addig Laci fuldoklott és rángatózott a földön, Andi meg dörömbölt az ajtón, de hiába. Egy órán belül belátta a szerencsétlen nő, hogy nem fogják kiengedni. Akkor már csak Lacival foglalkozott. Ebédszünetben küldte be az egyik kutast a főnök, hogy nézzen rájuk. Ott találták az asszonyt is a földön, ölelte Laci testét. Már ki is húlt addigra.

- És a többi alkalmazott? Miért nem kértek segítséget?

- Féltették a munkájukat.

- De megöltek egy embert!

- Ilyenek ezek, babácska.

Közben begördültek a szóban forgó kútra, és Béla gyorsan megtankolt.

- Akkor ő, meg ő is - mutatott Ani a kutasokra - itt lehettek, amikor Laci meghalt?

- Nem. Azokat mind kirúgta a főnök, meg ők vitték el a balhét. A főnök bizonyította, hogy ő nem volt itt, amikor az eset történt, és az alkalmazottai nem segítettek Lacin.

A novemberi hó közben egészen ellepte a szélvédőt, majd latyakká változva lecsúszott a lusta, kopott ablaktörők ösztönzésére. A kutasok sárga esőkabátban kérdezgették a tankolókat, főleg a nőket, hogy segíthetnek-e, de borralaló nélkül maradtak, mert épp azon a novemberi, első havas napon minden tankoló nő azt válaszolta:

- Köszönöm, megoldom.

